

ender som den, der er udpeget af Partiet Venstre til at være Udrenseren efter alt det andet daarlige, for ham kan der ingen Tvivl være om, at han ikke kan være besmittet med at have deltaget i det vilde Børsspil.

Jeg behøver — jeg kan sige heldigvis — ikke at fordybe mig i denne Sag; den er jo tidligere blevet omtalt. Det er tidligere konstateret, at Udenrigsministeren har været i Spillekonsortium sammen med Glückstadt, den daværende Formand for Det Forenede Dampskibsselskabs Bestyrelse, det Selskab, for hvilket den nuværende Udenrigsminister var Direktør; de spillede den Gang sammen om Aktier i det Selskab, for hvilket Glückstadt var Formand og den nuværende Udenrigsminister Direktør, en Handling, der i en Række Lande anses for at være saa skadelig, at den er strafbar. Der er givet Forklaringer ogsaa af Udenrigsministeren selv. Han spekulerede for at faa tyske Penge købt ud, er der sagt. Det er oplyst i Bankkommissionen, at der indtil 1912 bestod en Konto med tyske Interesser, og at den er opløst i 1912, og at største Delen af Beholdningen, som var 850 000 Kr., overgik til et dansk Konsortium, af hvilket Cold og Richelieu var Medlemmer; disse to solgte igen disse erhvervede Aktier til Banken i 1915, og dermed er den tyske Interesse ude af Verden, altsaa i 1915. Det var altsaa denne patriotiske Handling, som den nuværende Udenrigsminister udøvede, at han sammen med andre opkøbte Aktier, som formentlig var paa tyske Hænder. Om dette var af nogen som helst berettiget Betydning for vort Land, skal jeg lade staa hen — jeg kan ikke frigøre mig for et Smil, naar vi hører det. Men lad det nu være, at det var en patriotisk Handling, og at disse 850 000 Kr. var paa tyske Hænder, saa var denne patriotiske Virksomhed ude af Verden i 1915. Men Udenrigsministeren fortsatte sine Spekulationer i Konsortium sammen med Glückstadt; og at det drejer sig om meget store Opkøb, faar man nu at vide, navnlig gennem 3 Maaneder i 1916, og at der blev solgt ud den 16. Marts til en Kurs af 270 med en klækkelig Fortjeneste for Interessenterne i disse Handler.

Naar denne Sag overhovedet er kommet frem — det vilde den jo for Resten være kommet i alle Tilfælde —, men naar den har faaet en saadan offentlig Interesse, som den har, skyldes det den Omstændighed, at den samme Mand, som spekulerede i sit eget Selskabs Aktier, ikke blot, da han købte tyske Aktier i patriotisk Øjemed, men ogsaa da han af andre Grunde speku-

lerede, foruden denne skjulte Virksomhed udøvede en offentlig, nemlig at udstede en Advarsel gennem et Interview i Berlingske Tidende mod fortsat Køb til de høje Kurser, da Det Forenede Dampskibsselskabs Aktier ikke havde saa stor Værdi, som de nu var skruet op i. Det er klart, at en saadan Erklæring, af dem, der kendte den — og det gjorde i hvert Fald den, som udstedte Erklæringen —, eller af dem, han mulig maatte have raadført sig med, kunde have været misbrugt. Naar man i øvrigt kender blot lidt til, hvorledes Børsspil foregaar, kan enhver forstaa, at det var muligt.

Den Tanke opstod altsaa, at der kunde have været et saadant Misbrug ved denne Erklæring. Paa det Punkt har Bankkommissionen ikke givet tilstrækkelig Oplysning, og dette hænger, saa vidt jeg forstaa, sammen med, at Ministeriet har forbudt den fulde Opklaring af de Spekulationer, der fandt Sted i Dagene omkring den 11. Juli 1916, og at Udleveringen til Rigsdagen af de Papirer, som i sin Tid tilvejebragtes med Hensyn til denne Undersøgelse, er blevet nægtet af det nuværende Ministerium. Paa det Punkt kan man altsaa ikke faa Lejlighed til nogen indgaaende Bedømmelse, men det er ogsaa underordnet.

Det, der har almindelig offentlig Interesse, er, at den nuværende Udenrigsminister altsaa ogsaa efter disse patriotiske Opkøb har deltaget i almindelige Børsspekulationer i sit eget Selskabs Aktier sammen med Glückstadt. Dernæst er det af Interesse at erindre en offentlig Erklæring, der udstedtes den 1. December 1922, den fandtes i Morgenbladene den 2. December 1922. I denne Erklæring, som udgik fra Ministeriet, gøres der i hvert Fald paa sin Maade Rede for adskillige Spekulationer, og deri oplyses det bl. a., at Direktør Colds Spekulationer i sit eget Selskabs Aktier var afsluttet den 16. Marts 1916, som det hedder: *endeligt* afsluttet den 16. Marts 1916; det er, hvad Ministeriet kundgjorde den 1. December 1922. Nu oplyser Bankkommissionens Beretning, at den samme Direktør Colds Spekulationer blev genoptaget i Begyndelsen af Aaret 1917, følgelig er det falsk, hvad der staaar i denne Beretning af December 1922; naar man begynder igen nogle Maaneder efter, er Spekulationerne ikke „endeligt afsluttet“ den 16. Marts 1916.

Jeg har set, at Professor Birck i sin Tillægsartikel har oplyst, at denne Spekulationsforretning, som altsaa indledes i Begyndelsen af 1917, endte paa Grund af, at den